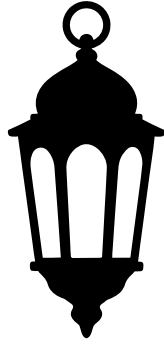

Syrový thriller
z anglického podsvětí

Jan Moran

**HLADINA
V PLAMENECH**

HLADINA V PLAMENECH

Jan Moran

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Jan Moran, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0278-4 (print)

ISBN 978-80-278-1661-3 (ePub)

ISBN 978-80-278-1662-0 (mobi)

ISBN 978-80-278-1663-7 (pdf)

Mámě, která mě naučila milovat příběhy.

Oliver si dal první pivo v pajzlu, kde jeho otec skončil s podříznutým krkem.

Nebylo nic moc. Na patře mu zůstala surová hořkost po prvním napití a potom prázdnota v ústech.

Se zašustěním látky a trochu křivým úsměvem si ke stolu přisedla Nancy. Pokud věděl, bylo jí třináct. Oliver tušil, že v tuhle hodinu už měla za sebou dva až tři zákazníky a každému namluvila, že to bylo poprvé.

Její pasák ležel venku a dusil se vlastní krví. Nancy bez okolků otřela nůž do sukně. Hnědý flek se připojil k ostatním. „Napijem se spolu, fešáku? Dlouho jsem tě neviděla.“

Oliver se pousmál tradičnímu oslovení a kývl na hospodského. Ten se přišoural. Oliver dopil sklenici a položil ji na stůl.

„Máš prachy?“

Místo odpovědi položil na stůl minci. „Přines mi něco jiného. Tohle se nedá pít.“

Hostinský přinesl pivo bledé barvy s nízkou, skoro neznatelnou pěnou a vermut pro Nancy. Čekal, až dívka vytáhne odněkud čtvrták, než postavil sklenici na stůl a během toho ji pozoroval s napůl chtivým, napůl znechuceným pohledem. Špinavé hadry toho moc nezakrývaly.

Ťukli si a napili se. Oliver chvíli převaloval pivo po patře. Bylo hořké, jak mělo být, a z pěny vonělo moře. Lehká slanost zdůrazňovala chuť hořkých pomerančů. Po polknutí cítil měděnou chuť

mořské vody smíchané s krví. Z nápisu na bednách pochopil, že pije pivo z Islandu. Islandské pivo ještě nepil.

Hospodský měl kontakty na pašeráky, takže skoro každý den bylo k pití něco jiného. Putyka, chytře postavená v přístavu tak, že se k ní dalo zajet lodí, byla vyhlášená tím, že se v ní daly ochutnat nevídané věci. Na druhou stranu se dalo snadno přijít o život.

„Tvoje práce?“ zeptal se Oliver a kývl hlavou k nedovřeným dveřím. Škvírou bylo vidět temeno a část obličeje ohyzdného chlapa. Měl po celém obličeji jizvy po neštovicích, hrubě oholenou hlavu a doširoka otevřené oči. Vidět byla jenom bělma. Pod hlavou se v rudé kaluži odrážely lucerny zvenku. Meagles pásl holky, co ho Oliver pamatoval. Vypadalo to, že dneska s kariérou skončil.

„Jen jsem ho dodělala. Načnul ho ten úchyl, co předevčím uškrtil Dorri. Meagles ho chtěl stáhnout o prachy, jakože za náhradu.“ Pokrčila rameny. „Když jsem přišla, měl čtyři rány v břiše. Ani se moc nebránil, když jsem mu udělala novejšť kolem krku.“

Napila se. „Stejně by do rána zhebnul. Aspoň jsem si vzala svůj služný.“

„On mu nechal prachy, jo?“ zeptal se Oliver a povytáhl obočí.

„Jasně že ne. Vzal si, co našel.“ Nancy se usmála a přes pár chybějících zubů vypadala na okamžik docela hezky. „Ale já věděla, kam si schovává to hlavní.“

„Takže slavíš,“ řekl Oliver s pohledem na vermut. Obyčejně do sebe Nancy lila pivo jako všichni.

„No jó,“ protáhla Nancy. Pila cokoliv, ale nejradši měla sladké.

Oliver hltavě dopil a třískl sklenicí o stůl. Pak mávl na hospodského o další. „Při té chuti bys nám měl platit za to, že to pijem,“ řekl mu, když pivo přinesl, předstíraje znechucení. „Jsou to chcanky.“

„Nikdo ti to nenutí, ludráku,“ opáčil nevzrušeně hospodský, sebral prázdnou sklenici a odešel.

Ve skutečnosti mu pivo docela chutnalo.

Nancy se rozhihňala. Vermut začínal působit. Oliver ji pozoroval. Když se smála, občas připomínala obyčejnou holku i přes všechnu tu špínu. Člověk by i zapomněl na nůž ukrytý někde pod záhyby flekatého sukna. *Ještěže jsme kamarádi*, pomyslel si.

ali si ještě pár sklenic a Nancy zesklelněly oči. Povídali si o všem možném.

Se skloněnou hlavou se najednou na Olivera zadívala pohledem, ze kterého neměl dobrý pocit. Sám cítil, že má už upito, a věděl, že se nálada bude horšit. Obvykle to tak bývalo.

„Chceš mě?“ zeptala se. Zvedl hlavu a pohlédl jí do obličeje, ale v jejích očích nebyl žádný výraz. Stejně tak se mohla ptát, jestli venku pořád prší. Jenom ruka s okousanými nehty svírající desku stolu nasvědčovala, že na Oliverově odpovědi záleží.

„Nancy..., víš, že jsme kamarádi. Nemám zájem. Seš fajn holka, nechme to tak.“

Nejdřív to vypadalo, že to Nancy nějak okomentuje, ale pak se ruka uvolnila.

„Vypadnem odsud,“ řekla najednou. „Půjdem k Francouzům, dneska to chci roztočit. Možná tam bude i nějaký napudrovaný fešák. A chci tancovat.“

Zvedla se z lavice a trochu se zapotácela. „A ty pojď se mnou, Ollie. Dneska platím, je to na malou Dorri. Ta štetka měla pěknou smůlu, že potkala zrovna takovýho parchanta, tak ať jí aspoň zapijem.“

Otočila se k Oliverovi zády a vyšla ven.

Oliver pokrčil rameny. V kapse měl ještě na dvě piva a věděl, že mu to stačit nebude. Na druhou stranu, Nancy byla problémová. Často se opila nebo zfetovala, vyprovokovala rvačku a pak ubližovala; sobě nebo ostatním. Uměla obojí. Oliver se snažil zamyslet, ale piva už bylo příliš. Bylo mu to jedno. Dopil, zvedl se a šel za Nancy.

Venku pořád přšelo. Meaglesova mrtvola už zmizela. Podle toho, jak to ve zdejších končinách chodilo, ji někdo stáhl z šatů a hodil do vody... nebo vyvařil na kliš.

Francouzská hospoda byla kus cesty, ale alespoň po cestě trochu vystřízlivěli. Bylo chladno, a přestože se zimní období chýlilo pomalu ke konci, jaro ve vzduchu ještě cítit nebylo. Nancy párkrát na mokřých dlažebních kamenech zakopla a upadla do bláta na ulici, pokaždé se však zvedla a vrávorala dál. Oliver ucítil jídlo z hospody, kolem které prošli, a zakručelo mu v žaludku. Měl hlad, jenže nechtěl říkat Nancy o peníze. Naposledy jedl někdy ráno; věděl ale, že pár dalších piv hlad zažene. Po cestě si moc nepovídali, Nancy byla zamlklá. Oliver přemýšlel, jestli se jí dotklo jeho odmítnutí, ale myslel si, že to byl jenom test, i když těžko říct, jaká byla správná odpověď.

Před francouzskou hospodou se válelo pár žebráků. Dveře byly zavřené a za špinavými okny prosvítalo žluté světlo. Oliver otevřel dveře a opatrně nahlédl dovnitř. Občas se stávalo, že někdo hodil do otevřených dveří flašku, tak se vyplatilo nejdřív se rozhlédnout.

Ve srovnání s pajzlem v přístavu šlo o větší lokál. Po levé straně bar, u kterého bylo narváno vojáky, propíjejícími poslední žold. Před nimi a napravo pár stolů a vzadu schody nahoru, kde se nacházely pokoje. V rohu hrála kapela o třech muzikantech pokus o baladu. Na malém place před kapelou se ploužily dva páry a občas do sebe v opilosti narazily. Hospoda hučela a muziku nebylo

moc slyšet, což produkci spíš pomáhalo. Ve vzduchu se vznášel kouř.

V podniku se dalo i ubytovat, pokoje ale využívaly hlavně místní šlapky. Dvě z nich zrovna seděly u stolu na klíně zákazníkům a nově příchozích si okamžitě všimly. Nepsaná pravidla byla jasná: Nancy si nemohla dovolit přijít do jejich revíru shánět kunčofta, přijít se s Oliverem napít ale mohla.

Shora hospody byly slyšet výkřiky předstírané slasti. Dva vojáci se tím směrem podívali; jeden objal druhého kolem ramen, něco mu zahulákal do ucha a oba se rozchechtali. Ve špinavém zrcadle za barmanem se jejich deformované obrazy šklebily a poskakovaly jako v rytmu oplzlé odrhovačky.

Jako doma, pomyslel si Oliver. Nálada se mu začala zlepšovat, jako obvykle, když přišel do hospody.

Sedli si do rohu hned vedle dveří. Nancy mávla na servírku, tak devítiletou hubenou umouněnou dívku, která běhala po hospodě a roznášela pití.

„Pro tebe zas pivo?“ zeptala se Nancy Olivera. „Já si dám bublinky. Ty mi dělaj moc dobře.“

„Jasně. Co tady vlastně mají?“

„Naposled, co jsem tady byla, tak to byly nějaký kukuřičný sračky. Sladký to bylo jak hovno z nutrie. Měla jsem z toho běhavku ještě týden. Od té doby se tady pivu vyhejbám.“

„Tak prima, že jsme šli zrovna sem, aspoň se dostanu z tý zácpy,“ řekl Oliver. Vtip nebyl moc dobrý, ale Nancy se zasmála. Vypadalo to, že se jí vrací dobrá nálada.

Přiběhla servírka a Nancy objednala pití – pro sebe láhev sektu, pro Olivera pivo.

Dívka se vrátila s tácem, na kterém balancovala láhev šumivého vína s dvěma skleničkami a korbel piva.

„Vzala jsem dvě skleničky..., kdyby třeba monsieur...“

„To bude dobrý, díky. Nech nás.“ Nancy zaplatila a hodila dívce spropitné.

Oliver mezitím otevřel sekt a nalil Nancy štědrnou dávku. Připili si. Pivo bylo bledé barvy, s absurdně bílou pěnou, sladší, ale překvapivě silné. Oliver měl pocit, že cítí citrusy. „To by šlo.“

„To doufám, fešáku. Půjdem tancovat?“

„Víš, jaký jsem dřevo.“

„Ale nekecej a pojď. Pivo si můžeš vzít s sebou.“

Než se ale stačili zvednout, uviděla Nancy někoho na schodech mířících směrem do pokojů. Oliver byl zády, takže jenom periferně zaznamenal postavu na vrcholku schodiště. Zničehonic si ho Nancy přitáhla a začala ho líbat.

Když se přestal dusit, cítil, že vzala jeho ruku a položila si ji mezi stehna. Pak se odtáhla, zabořila mu hlavu ke krku a pošepkala mu do ucha: „Dělej, že seš do mě udělanej. Ať mě ten hajzl nevidí.“

Oliver učinil, co mu bylo řečeno. Zhluboka vdechoval její pach. Byla cítit mořem a dehtem, potom a louží a zkaženým ovocem, tiskl se rty k jejímu krku a celkově se snažil vypadat, že nevnímá nic jiného. Po nějaké době dala Nancy najevo, že stačilo. Odtáhli se od sebe. Oliver se zhluboka napil.

„Teda, nevím, o co šlo, ale...“

Chtěl říct něco nejapného, ale zarazil ho Nancyin pohled.

„Radši drž hubu, Olivere, a poslouchej mě. To byl ten parchant, co oddělal Dorri. Je na mladý čiči. Když se domluvíme, můžem ho zkrouhnout. Ty půl, já půl, co ty na to?“

Oliver se opatrně rozhlédl. Seděli u stolu sami, další hosté seděli asi o čtyři yardy dál a zabývali se vzájemným osaháváním. U baru bylo pořád plno.

„Kam šel? On tě zná? Co je to vůbec za chlapa?“ zeptal se potichu.

„Šel ven. Myslím, že mě mohl vidět s Dorri kecat, ale do kšichtu jsme si nekoukali. Nevím, co je zač, ale má rád mladý masíčko. A má prachy. Proto si na něj Meagles chtěl došlápnout, když mu kvůli němu Dorri přestala vydělávat. Ale asi bude ostrej.“ Nancy mluvila rychle polohlasem a prskala při tom. Oči se jí rozsvítily očekávanou akcí.

„Tak co? Máš na to koule, fešáku?“

Oliver se zamyslel. Peníze by potřeboval, jako vždycky, ale věc byla riskantní. Chlapa pořádně neviděl, takže ho nemohl odhadnout. Podle toho, co říkala Nancy, vyřídil Meaglese čtyřmi bodnutími do břicha... a Meagles rozhodně nebyl chlápek na hraní. Informací bylo prostě málo. Navíc s Nancy ještě nikdy nepracoval.

„Uvidíme. Půjdu se mrknout, kterým šel směrem. Pak se na něj nalepíme a okouknem ho. Možná se na něj přeptáme a vymyslíme, jak na něj.“ Mrkl na Nancy a vstal. Trochu se zapotácel, opile se na ni usmál a nahlas prohlásil: „Počkej tady na mě, miláčku. Musím s pískem.“

Vyšel z hospody ven se skloněnou hlavou a koukal, kam šlape. Venku trochu zavrával, aby představení dodal na přesvědčivosti, a rozhlédl se. Zahlédl sloup na malém rynku před hospodou, kam se věšely oznámení o popravách a další vyhlášky, a dopotácel se k němu, zatímco si otvíral poklopec.

Opilost předstíral jen částečně; ztěžka se opřel levou rukou o sloup a začal močit. Úlevně si nahlas oddechl a začal se rozhlížet, jestli někde neuvidí záda návštěvníka hospody, kterého hledal. Sloup měl ideální polohu, viděl na všechny strany, navíc to vypadalo přirozeně.

V jedné ulici, vedoucí do centra města, zahlédl vzdalující se kabát. Těžko říct, jestli to byl muž, kterého hledal, každopádně už byl dost daleko. Vzdálenost by ale odpovídala době, která uplynula od jeho odchodu z hospody.

Když skončil, zapl se a rychle přemýšlel. Má se vracet pro Nancy? To nemělo smysl, mezitím by byl chlap v prachu. Potichu zaklel a kradmo se vydal za ním.

Ulice byly slizké svinstvem a mokré od deště, luceren bylo málo a svítily většinou tak napůl nebo vůbec. Podél domů se držely stíny, často ne zcela prázdné a bylo třeba se jim vyhnout. Pod lampami postávaly šlapky a rozhlížely se, kde by mohly ulovit zákazníka; když nějakého zahlédly, volaly na něj chraplavými hlasy a předváděly, co mohou nabídnout. Mohly tak upozornit muže před ním, že ho někdo sleduje.

Oliver na jednom místě odhadl, kam muž míří a průchodem mu nadběhl. Zalezl do stínu pod jeden z opuštěných stánkařských vozů na tržišti a pozoroval, jak muž vychází z ulice. Pach shnilých brambor a zelí mu plnil nos.

Chlap byl pořádný pořízek a v místní čtvrti by se jeho oblečení považovalo za luxusní. Čelo a oči mu zakrýval klobouk a měl husté tmavé vousy. Kabát měl zánovní a nohavice zastrčené do vysokých bot. Ty na ulici nemohly zůstat čisté, ale stejně vypadaly draze. Vykračoval si bezstarostně po zavřeném tržišti a zlehka pošvihával vycházkovou holí.

Oliver nechal muže přejít a sledoval ho dalších pět minut. Potom muž zašel do dveří, které mu po zazvonění otevřela služebná. Když za ním dveře zapadly, Oliver si vchod prohlédl. Na ryté tabulce stálo: „Pension pro svobodné pány“.

Odplivl si a rozešel se rychlou chůzí zpět k Francouzům.

Nancy byla pořád uvnitř a k bublinám si dala přinést viržinko. Oliver si přisedl, dopil svoje pivo a mávl na servírku. „Přines mi něco jinýho. Není to špatný, ale chtěl bych něco silnějšího. Klidně z láhve a klidně to může být dražší. Vid', Nancy?“ zeptal se.

Nancy jenom blahosklonně mávla rukou. Podle všeho mohl být pryč tak čtyřicet minut; z láhve sektu toho moc nezbyvalo, ale

zdálo se, že Nancy má výdrž. Rozhlédl se po okolí; jeho předchozí nepřítomnost nikoho nezajímala. Hospoda žila jako předtím, jen písnička se změnila na ryčný popěvek, při kterém tanečníci dupali.

Šmudla přinesla pití. Na tácu byla láhev a pár doutníků. Sundala láhev a položila ji na stůl. Oliver si mezitím vzal z tácu jeden doutník a strčil si ho do úst.

Nancy zaplatila a pod přimhouřeným obočím ho pozorovala. Čekala.

Oliver odkousl z doutníku špičku, vyplivl ji na zem, pak si podal ze stolu sirky a připálil si. Vdechl kouř a s vydechnutím si nalil pivo. Mělo zlatou barvu a slušnou pěnu. Ochutnal ho, převálil na jazyku a přemýšlel, jak chutná. Pořádně se napil a půl sklenice zmizelo.

„To je dobrý pivo, tohle. Vyvážený. Bublínky chybí, ale má to příjemnej dojezd. Kde to asi sebrali?“

Nancy obrátila oči v sloup. „Nech těch keců o tom pivě, prosím tě. Co to s váma chlapama poslední dobou kurva je? Před pár lety jste všichni lemtali, co bylo, a nikoho nezajímalo, jak je to vyvážený.“ Nancy se zašklebila, naklonila blíž a ztlumila hlas.

„Co ten parchant?“

„Sledoval jsem ho. Zdá se, že nějakou škváru má. Má slušný hadry i boty. Ale je dost narostlej a vypadá to, že se vyzná.“

„To jsem ti mohla říct taky,“ ušklíbla se Nancy, „Víš, kam šel?“

„Já ho ale předtím neviděl, nezapomeň. Ale jo, viděl jsem, kam zašel.“ Oliver se v klidu napil. Pivo mu chutnalo čím dál víc.

„Tak kam?“

„Počkej. Nej dřív se domluvíme, co s ním. Vevnitř s ním nic neuděláme, může tam bejt dost lidí. Navíc, ten hajzl bude pěkně tuhej na šhubání. Nosí hůl... Podle mě v ní má kudlu nebo něco.

Musíme vymyslet, jak ho ožrat nebo otrávit, než s ním skončím... A pak jak se zbavit mrtvoly. Nechci se zhoupnout jako minulej tejden Pancks.“

„Pankyho pověsili?! Jak to? Kdy?“

„Ve středu. Nějaká trhovkyně ho práskla.“

Nancy se podívala do láhve na stole a potáhla z viržinka. „Panky byl hodnej kluk.“

Oliver se zase napil a položil sklenici na stůl. Pokud věděl, na Pancksovi nebylo nic extra, ale řekl: „No, to byl. Ale nechal se chytit.“

Nakonec se domluvili, že budou chlapa pár dní sledovat. Ve dvou mělo být sledování snazší, mohli se střídát a zároveň nehrozilo, že by jim někde zmizel. Oliver se ve sledování vyznal, ale věděl, že Nancy je lepší. Dokázala se protáhnout malými otvory v plotech a bednění, využívat pavlače a průchody, o jejichž existenci neměl Oliver ani tušení. Navíc byla nenápadná; stejně vychrtlá, špinavá a hbitá jako ostatní děti v téhle čtvrti, mezi kterými se snadno ztratila. Oliver tak mohl udržovat delší vzdálenost, zatímco Nancy bude blíž.

Dopili svoje pití a dali si ještě pár na dobrou noc, pak se ale rozhodli, že bude lepší mít čistou hlavu a šli spát. Oliver zamířil do svého úkrytu ve sklepe opuštěného domu poblíž francouzské hospody a Nancy se vrátila do přístavu, kde pobývala v přístřešku vedle kabiny nákladního jeřábu.

V poledne se sešli na náměstí, odkud včera sledoval Oliver muže do jeho penzionu. Dali si rychlé jídlo v jednom ze stánků a Oliver Nancy ukázal, kde muž bydlí. Našli si pozice a začali se střídát na stráží poblíž.

V průběhu dne muž z penzionu neodešel, takže Oliver začal mít strach, že se odstěhoval už ráno, než přišli. Pak si ale všiml, že do penzionu a z něj chodí každou chvíli poslíčci se zásilkami. Někdy se jednalo o odrbané děti, vypadající stejně jako Nancy nebo mladší, někdy o lépe oblečené mladíky, kteří přibíhali a odbíhali. Nancy jednoho sledovala a zjistila, že šel na poštu; další se jí ztratil až daleko v lepší čtvrti, kam se bála vstoupit, protože by ji první strážník sebral za potulku. Domysleli si, že muž pracuje – ať už dělá cokoli – zevnitř.

Večer muž penzion konečně opustil. Bylo pološero, ale lampy ještě nesvítily. Kupodivu nepršelo, takže ulice stihly téměř uschnout. Odpadky se dál vršily na ulicích, zápach ale díky chladnému počasí nebyl nesnesitelný. Dalo se čekat, že časem zase začne pršet a všechno oteče do moře, jak má.

Muž se šel najíst do jedné z lepších restaurací, kam za ním ani Oliver, ani Nancy nemohli. Zřejmě měl dost peněz a v podniku se zdržel pěkné tři hodiny. Když vyšel, lampy už svítily a na ulici vrhaly dlouhé stíny. Nebe bylo jako obvykle zatažené, takže vidět bylo jenom na pár kroků.

Muž vypadal spokojeně, pokud se dalo soudit z jeho chůze, ale v žádném případě opile. Hůl, kterou si nesl, ťukala do dlažebních kostek s kovovým cinknutím pravidelně. Došel zpět do penzionu a služebná mu otevřela, tak jako předtím. Uplynulo pár vteřin a rozsvítilo se světlo lampy za jedním oknem v prvním patře; za deset minut zhaslo. Dalo se předpokládat, že host šel spát.

Oliver se sešel s Nancy a zamířili do hospody.

„Ten parchant nepije, nebo aspoň ne tak, aby byl dost vláčnej. Budem muset vymyslet něco jinýho,“ řekl Oliver, když se napil. Pivo byla standardní brečka a Oliver podezříval hospodského, že jde o slivky z předchozích dnů. Poměr cena–výkon byl ale v téhle čtvrti bezkonkurenční a jak Oliver, tak Nancy byli na místní

patoky zvyklí. Táhlo se to jako hlen. „Kdy oddělal Dorri? To jsou tři dny, ne? Počítám, že by si mohl brzo hledat novou holku na zábavu.“

Nancy se zamračila. „Myslíš, že bych měla zkusit dělat volavku?“

Oliver zakroutil hlavou. „Myslím, že jsi moc stará.“ Rychle dodal: „Teda pro něj. Vždyť víš... Kolik bylo Dorri?“

„To nevím,“ řekla Nancy, dopila hltavě svoje pivo a mávla na hospodského dvěma prsty. Oliver pochopil a dopil svoje. „Myslím, že byla o dva, možná o tři roky mladší než já.“

„Hm. No vidíš..., to je znát. Navíc tě možná budu potřebovat, a kdoví jestli je nejdřív neuškrtní, než si s nima užije. Jak vlastně víš, že to byl on, kdo Dorri sejmul?“

Nancy udělala obličej. Rozčepýřené hnědé, nazrzlé vlasy jí trčely do stran. „To si myslíš, že jsem taková kráva, abych ti to vykládala, kdybys si nebyla jistá? Říkala jsem ti, že nás možná viděl s Dorri kecat. Schovávaly jsme se před deštěm, kecaly o životě, o chlapci, znáš to. On odněkud vyšel, už nevím... Dorri ho uviděla první a vyběhla za ním. Znals jí přece, jak se vždycky před kunčoftama kroutila a špulila. Asi ho zaujala... Handlovali jako obvykle a pak s ní někam zmizel. Zhruba dvacet minut nato jsem se šla vyčůrat, jenže tam zrovna pracovala Minnie na nějakým dědkovi, tak jsem musela za fabriku. Víš kterou..., na provazy. Ten parchant mě nemohl vidět, šla jsem zadem... Viděla jsem ho, jak jí táhne za krk do kanálu. Pak se otočil, tak jsem ho viděla. Shodil jí do té díry, kam špagáti házou pazdeří. Potom normálně v klidu vypad, sebejistě zkurvysyn. Šla jsem se tam podívat. Krk měla rozmačkanej jak hadrák. Co bys asi tak řek, mohl to být on?“

„Hm,“ pokyvoval hlavou Oliver. To nevypadalo na mýlku.

„A musíme něco vymyslet rychle,“ dodávala Nancy, „brzy mi dojdou prachy. Jedinej, kdo je tady k něčemu jako pasák, je Casby..., ale ten svý holky moc mlátí. K němu se mi nechce.“

Problém s penězi si Oliver palčivě uvědomoval. Sám byl v podstatě bez prostředků a zajídalo se mu, že ho Nancy vlastně vydržuje. Snažil se, aby moc neutratil, ale něco jíst a pít musel.

„Dobrá... Ještě zkusíme zítra, jestli se neožere. Třeba si jenom jeden den dal pauzu, kdo ví. Musíme být připravení... a dávat bacha na tu jeho hůl. Jsem si skoro jistě, že tam má schovaný železo.“

„Když to ani zítra nevyjde, musíme vymyslet něco jinýho. A jestli si půjde pro holku, musí někam k přístavu. Podle toho, co říkáš, si je shání sám a žádnou jsme do toho jeho penzionu jít neviděli. Takže až začne mít choutky, půjde někam sem, tady se dá sehnat všechno.“

Nancy se zamyslela. „Je fakt, že Dorri byla mladá a pěkná, ale rozhodně nebyla nejmladší. Meagles jí pásl alespoň půl roku. Jestli bude chtít ještě mladší, bude muset zajít k Zubu.“

Oliver ucítil mrazení kolem žaludku. U Zubu byla putyka, proti které byl podnik, ve kterém seděli, něco jako selská idyla. Lidé, kteří se tam scházeli, patřili na dno místní společnosti... nebo níž. Daly se tam koupit muži, ženy i děti nebo zvířata k jakémukoli použití včetně všech služeb, pomůcek a případného úklidu. Policajti tam nikdy nebyli. Putyku prý vedl čtyřsetlibrový plešatý Ir, který měl jenom jeden zub vpředu, trčící jako hnědý pahýl ven z jeho hnusného obličejce. Jeho vizáž dala podniku jméno, i když na žádném štítu nestálo. V rohu hospody byl dřevěný poklop, pod nímž tekla městský kanál, který ústila až do moře..., a každý den tímhle směrem některý z hostů odešel.

„Dobrá. Pro dnešek končíme a zítra na stejném místě. Nosíš s sebou furt tu svou kudličku, žejo?“

Nancy se krůvě usmála a sáhla jako blesk do sukní. Před očima se Oliverovi objevila zahnutá čepel, připomínající velký dráp.

U střenky byly hnědé skvrny, které byly na blízkou vzdálenost zřetelně vidět. Nůž vypadal nebezpečně ostře.

„Neměj péči, fešáku.“

Na druhý den večer to vypadalo stejně jako předtím s tím rozdílem, že si muž nechal poslat i pro oběd. Přinesl ho slušně oblečený poslíček, nejspíš z lepší restaurace, na podnosu přikrytém poklopem. Oliver na dálku cítil vůni pečeně, která se zpod poklopu linula, a zakručelo mu v žaludku tak, že se obával, že to bude slyšet i na druhé straně ulice.

Do večera se kromě přicházejících a odcházejících poslíčků nestalo nic. Oliver s Nancy čekali, zda si muž objedná do pokoje i večeři, ale když se setmělo, vyšel ven a občasné ťuknutí jeho hole jim usnadňovalo sledování. Zamířil do lepší čtvrti; protože už byla tma, mohli Oliver s Nancy za ním. Zašel do restaurace, která měla čistá okna a k jednomu si sedl, takže na něj bylo zvenčí dobře vidět.

Nancy s Oliverem se potkali v přítmí naproti, kam zalezli pod opuštěnou verandu. Byl tam mokrá prach, krysí bobky a pavouci, což jim nevadilo. Měli dobrý výhled.

„Ten si žere, sviňák,“ poznamenala Nancy. Oliver přitakal. Bylo mučivé pozorovat, jak si muž pochutnával nejprve na polévce a pak na jakési pečené drůbeži. Rukama odtrhával maso a vkládal si ho do úst. U stolu seděl sám a na něm měl otevřenou láhev červeného, z níž si pravidelně doléval sklenici.

Čekání začínalo být nesnesitelné. Místo, které si vybrali, bylo pro pozorování ideální, ale nedalo se v něm moc hýbat. Po hodinu byli celí ztuhlí zimou a začínaly je bolet svaly. Hlad se změnil v tupou bolest v žaludku.

Muž dojedl a dopíjel víno. Pak zavolał obsluhu.

„Doufám, že už jde platit, nebo se tady z toho poseru,“ ucedila Nancy.

Ukázalo se, že muž si objednal dezert. Oliver zaúpěl. „Tohle už musí bejt kurva jeho poslední žrádlo, to není možný. Jestli si objedná další víno, kašlem na to, to tady bude sedět nejmíň další hodinu.“

Dezert byl našťestí poslední objednávka. Muž dojedl, otřel si ústa plátěným ubrouskem, který pak zmuchlaný odhodil. Nechal si předložit účet buclatým hostinským v bílé zástěře, velkopanenským gestem zaplatil a hodil minci obsluhující dívce.

„Připrav se,“ pošeptal Oliver Nancy. Oba byli napjatí, vzrušení a svaly je přestály bolet.

„Jestli zamíří do přístavu, jde si pro holku. Co by tam jinýho dělal? Takový víno, jako pije tady, tam nikde nemaj... Zjistíme to na rynku u kašny... Jestli se vrátí domů, dá se doleva. Jestli půjde do přístavu, zkusíš mu nadběhnout, abysme viděli, kam zapadne. A jestli půjde k Zubu..., tak se potkáme někde tam.“ Oliver šeptal rychle a zbytečně, tohle všechno Nancy věděla. Plán probírali několikrát.

Muž vyšel z restaurace ven a postupoval vycházkovým krokem směrem k rynku, o kterém Oliver mluvil. Zdál se být v dobré náladě, hůl se spíš pohupovala, než že by narážela do dláždění. Když byli asi pět minut chůze od rynku, drobně se rozpršelo.

Kurva, pomyslel si Oliver. Obával se, jestli muže nezažene déšť do penzionu. Ten na rynku došel ke kašně, opřel se o její okraj a nahlížel do ní. Její hladinu čeřily kapky a Oliver nechápal, co tam muž pozoruje; podle toho, co věděl, z ní brali vodu místní trhovci a někdy se tam cachtaly děti nebo kachny. Občas nějaký chudák kachnu chytil a zakroutil jí krkem, aby měl večer co do žaludku. Poslední dobou se kašně kachny vyhýbaly.

Zdalo se, že muž je na vážkách. Rozhlížel se kolem, směrem k penzionu, kde byl ubytován, se ale nevydal. Nakonec se rozhodl, otočil se vpravo a zamířil do přístavní čtvrti.

Tak se mi líbíš, hajzle, řekl si Oliver. Sice ji neviděl, věděl ale, že Nancy viděla to, co on a teď už je na cestě k dalšímu bodu, kterým musí cizinec projít, pokud chce jít do přístavu. Bude tam dříve než on a zase mu nadběhne, až uvidí, kudy se muž vydá.

Sledování pokračovalo. Muž nyní šel docela svižně, zdálo se, že mu vydatná večere slehla. Oliver měl co dělat, aby mu stačil a neprozradil se. Kočičí hlavy se začaly zase lesknout a okolní svět se rozpíjel do záblesků luceren, lámajících se v padajících kapkách deště.

U dalšího kontrolního bodu Oliverovo srdce zaplesalo; vypadalo to, že muž zamířil k jedné z běžných přístavních hospod, poblíž kterých se vyskytovaly mladé šlapky. Bylo by to dobré místo na přepad, zvlášť pokud bude dotýčný zaměstnán příjemnou činností. Pak se ale neznámý otočil a zabočil do jedné z ulic vedoucích k Zubu. Oliver měl pocit, jako by se rázem ochladilo; to místo bylo vážně příšerné. Uvědomoval si ale, že Nancy pochopila to, co on a že už je na cestě. Neměl jí ani jak dát vědět, pokud by se rozhodl akci zrušit. Vydal se tedy opatrně dál.

Čtvrť ještě víc zpustla a luceren výrazně ubylo. V koutech se váleli žebráci bez přístřeší, přikrytí jen kusem lepenky a vedle sudu s hořícím mazutem souložil vychrtlý stařec s asi padesátiletou ženou. Měla vykasanou sukni a v předklonu se opírala o nějaké harampádí. Stařec se trhavě pohyboval jako v transu a přerývaně dýchal; žena vypadala lhostejně. V hořícím sudu syčely dopadající kapky.

Oliver se nedržel tak blízko, aby muži, kterého sledoval, viděl do obličeje, zdálo se mu ale, že si cestu a okolí užívá... jeho chůze se stala ještě svižnější a skoro připomínala taneční kroky. Oliver

v duchu viděl úšklebek v černém plnovousu, doširoka otevřené oči a rozšířené chrčpí.

Pomalů se blížili k Zubu. Oliver zuřivě přemýšlel, kde se tam dá schovat. Tuhle část města znal jen trochu a navíc jen ve dne. I teď trochu ztrácel orientaci, uličky se kroutily a proplétaly a chvílemi měl dojem, že jej neznámý vodí sem a tam. Doufal, že Nancy je v pořádku a že bude znát cestu zpět.

Několik minut muže dál opatrně sledoval. Vyhnul se jen náhodou dvakrát člověku, který byl na hlídce; jednou kvůli neopatrnému zakašlání, podruhé kvůli odlesku jakési cetky na kabátu. Došlo mu, že po cestě jsou rozmístěni hlídači, kteří patří k Zubu.

Zub. Dovnitř se nikdy neodvážil, to místo bylo na ulici známé, přestože nefungovalo příliš dlouho. Co věděl, bylo, že muž si svůj úlovek pravděpodobně někam odvede. Zub byla jedna raťejna bez pokojů, ale na druhou stranu byl obestavěný přístěnky a kůlnami, kde se nacházelo zboží, které bylo na prodej. V nich se jistě nějaké místo pro zábavu klientů našlo, samozřejmě za příplatek.

Muž došel na roh ulice, úhlopříčně k němu byl rohový vchod k Zubu. Dveře byly jako vždycky zavřené; to, co se tam odehrálo, tam také zůstalo. Před dveřmi nikdo nestál a ocouzenými okny nebylo vidět dovnitř. Přešel ke vchodu. Bylo vidět, že je zde návštěvníkem poprvé. Přehodil si hůl do levé ruky a vzal za kliku, ale dveře nepovolily. Zaklepal koncem hole na dveře, nic se však nestalo.

Oliver ho pozoroval ukrytý za povaleným sudem z druhého rohu ulice, kam příkrčený přeběhl. Úkryt to byl mizerný, ale v tuto chvíli musel stačit. Oliver věděl, že vlevo od dveří je černé táhlo, které je třeba stáhnout k sobě; to rozezní zvonek uvnitř a dá signál portýrovi, který si návštěvníka nejdříve prohlédne okénkem. Dveře byly silné a dvojité, klepání až dovnitř neproniklo.

Muž zaváhal, ale pak si všiml zařízení a hned pochopil jeho účel. Přehodil si hůl zpět do pravé ruky a levačkou zatáhl. Za okamžik se ozvaly tlumené zvuky odsunované špehýrky a zpoza ní se nezřetelně objevil obrys hlavy.

Návštěvník sáhl do vnitřní kapsy kabátu a cosi řekl, ale na vzdálenost od místa, kde se ukrýval Oliver, mu nebylo rozumět. Hlas navíc překrýval stále houstnoucí déšť. Oliver byl už docela promočený a na ulicích se začaly tvořit louže. Muži déšť nevadil: jeho kabát vypadal, že jej chrání dobře.

Špehýrka zapadla zpět na své místo a následoval zvuk rezavého železa třoucího se o železo, který byl i v dešti dobře slyšet, pak se dveře otevřely. Muž vstoupil dovnitř. Dveře se zavřely a závo-
ra zajela na své místo.

Oliver rychle přemýšlel. Nancy, kde je sakra Nancy?! Potichu zapískal jako krysa. Byl to jejich signál. Vzápětí se ozvala odpověď z jednoho z přístěnků stojících na boku Zubu. Snažil se proniknout očima deštěm, ale Nancy neviděl. Rozhlédl se: ulice se zdála být prázdná. Snad si ho nikdo nevšimne. Rychle přeběhl k přístěnku. Šlo vlastně jen o otevřenou kůlnu se střechou, která jej částečně chránila před deštěm. Jednu stěnu tvořila zeď Zubu a zbytek byl otevřený prostor. Vítr nesl déšť dovnitř. Pří-
střešek pravděpodobně sloužil k ustájení koní nebo ke krátkodobému přeložení zboží. Na dlouhé uskladnění se nehodil, protože by zboží někdo okamžitě ukradl... nebo by se rozuteklo.

Tady, Ollie,“ zasyčela Nancy odněkud pod podlahou. Rychle si klekl a začal hledat, kde je. Tma byla čím dál hustší a světlo z luceren dopadalo do přístěnku jen slabě. Déšť mu stékal z mokrých mastných vlasů do obličeje a do očí. Po

chvíli šátrání pochopil, že podlaha je tvořena silnými prkny, mezi kterými jsou na prst silné mezery. Zjistil, že na jednom místě se pod ně dalo vrazit prsty a zatáhnout, prkna se zvedla jako padací dveře a odhalila vnitřní prostor o rozměrech asi šest stop široký a čtyři hluboký.

„Dělej, zalez,“ prskala Nancy, také celá zablácená a mokrá. Oliver si domyslel, že se musela plazit těžko přístupnými kouty, aby měla čas najít tuto skrýš. Splihlé vlasy a obličej měla plné pavučin a špíny, kterou pomalu rozpíjela voda. Oliver sklouzl vedle ní a potichu zavřel poklop. Mezi prkny tvořícími strop jejich úkrytu zvolna padala voda.

Krčili se ve tmě, poslouchali svůj dech a kapání vody z oděvů na hliněnou podlahu. Oliver přerývaně dýchal do ohbí lokte, aby nebyl jeho dech slyšet. Z jejich těl a šatů vzlínal zápach potu a špíny, který rychle plnil stísněný prostor.

Oliver nahmatal Nancy a chytil ji za rameno. Přiblížil ústa k jejímu uchu a zašeptal: „Fajn, jsme tady. Co teď? Jestli nás tu chytí, jsme mrtví.“

Na okamžik se zdálo, že Nancy neodpoví, ale pak zašeptala zpátky. „Musíme počkat, uvidíme. Když jsem sem běžela, obhlédla jsem ty kůlny. Kus odsud je jedna zamčená, kde mají zavřené holky... nejspíš. Slyšela jsem pláč. Je to tak sto dvě stě yardů tímhle směrem.“ Nancy ve tmě ukázala rukou. „A... a vedle ní je taková bouda,“ zašeptala. Pak potichu vzlykla, naprázdno polkla a potáhla nosem. Chytila Olivera za ruku. Šeptala ve tmě.

„Moc jsem toho neviděla, ale... Olivere, to je hrozný... hrozný. Mají to na... to s nima... Myslím, že si je tam berou, když mají náladu, a...“ Nancy nedokázala dokončit větu. Ruka se jí třásla a nebylo to jen chladem. Olivera to vyděsilo. Nancy nebyla žádná trasořitka. Předevčírem ji viděl podříznout krk chlapovi, který ji pásł na ulici, a ani u toho nemrkla.

Nancy byla k smrti vystrašená a to byl problém. Nutně ji potřeboval, a ať už tam ten chlap měl v úmyslu dělat cokoli, jestli se teď Nancy sesype, skončí oba špatně. Nevěděl, co teď. Místo bylo hlídané, to bylo jasné. Původně si myslel, že budou chlapa ze Zubu sledovat, až odejde se svojí objednávkou, jenže teď to vypadalo, že jejich plán byl od začátku naivní. Chlap vešel dovnitř bez potíží, to znamenalo, že měl uvnitř známé nebo měl doporučení... nebo obojí. Podle toho, jak naložil s Dorri, čekal, že bude chtít využít budou, o které Nancy mluvila..., což bylo riskantní. V Zubu a okolí chtěl být co možná nejkratší dobu.

Dobrá, tak tedy akci odvolají. Vzpomněl si na hlídky, které ho cestou sem minuly jen náhodou. Jestli je někdo viděl, jak zalézají pod podlahu, nejspíš právě dávají dohromady pár ostrých chlapů a vyberou je z téhle díry jako olejovky z plechovky.

Jestli je někdo viděl... Zbytečná úvaha. Pokud ano, jsou prostě vyřízení, není co řešit. Ale nahrávalo jim, že tu pořád nikdo není. Takže co teď? Mají hned zmizet? Silně po tom toužil. Nejraději by rozrazil ten zatracený poklop a běžel až zpátky k Francouzům, kde by si sedl a dal si pivo nebo dvě. Pivo. Kurva! Myšlenky se mu zase rozutíkávaly.

Fajn, vyjděme z toho, že o nich nikdo neví. Co bude nejlepší? Cizinec je uvnitř, bůhví jak dlouho tam bude... A pro co si vlastně přišel? Jestli si přišel pro holku, brzo si ji půjde vyzvednout. Oliver pochyboval, že by měl cizinec po dobré večeři chuť konzumovat něco uvnitř Zubu.

Horečně zvažoval různé možnosti. *Mysli, ksakru, mysl!* Jestli si ten chlap přišel pro něco jiného než pro děvku, může tam být různě dlouho. Jenže nemůžou čekat věčně. Dvě hlídky, které potkal, mohly být neopatrné jen proto, že se právě střídaly, nebo proto, že se zrovna rozpršelo a šly si obléknout něco do deště. *Ne, je to horší,* uvědomil si; po příchodu cizince, který evidentně

byl na místě nový, se jistě hlídka upozorní, že mají dávat pozor. Opatření pro případ, že by byl cizinec nasazený agent a na cestě byli policisté. Oliver věděl, jak se to dělá. Tohle nevymysleli dobře, sakra... Fakt ne. K Zubu neměli ani páchnout.

Jeho úvahy přerušil zvuk, který už dnes slyšel, bylo to odsunování rezavé závory. Pak se ozvalo zabouchnutí znovu zavíraných dveří a kroky, které se přibližovaly. Po pár vteřinách se změnil zvuk kročejů na dutý, když vstoupily na prkennou podlahu, pod níž se schovával Oliver s Nancy. Zdálo se, že jdou dva muži. Jeden hovořil a z nejdřív nezřetelných slov se staly věty. Hlas měl středně posazený, podlézavý tón a mluvil rychle jako prodavač ryb, jehož zboží už pomalu začalo zapáchat. „Budou spokojenej..., to u nich nemaj. Můžou cokoli, máme...“ Hlas přehlušily kroky, když vstoupily nad jejich hlavu.

Oliver zadržel dech a stiskl ruku Nancy, která byla vedle něj ztuhlá jako on. Čas zamrzl. Na nekonečně dlouhý okamžik měl Oliver pocit, že se kroky zastavily, čekal, že se poklop zvedne.

Hlas pokračoval nezměněným tónem, ale nebylo mu rozumět. Kroky šly dál a zvuk monologu se vytrácel v šumícím dešti. Byla chvíle vypadnout.

„Ted? Nancy? Nancy, co je, sakra, s tebou? Vypadneme?“ Oliver šeptal co nejbliž Nancyina ucha. Pak mu došlo, že ještě ven nemohou.

„Ne, počkej, musíme počkat..., až se ten druhý vrátí. V týhle slotě zaleze nejspíš hned do hospody... a my vystřelíme. Budem zdrhat jak o život.“

Zdálo se, že Nancy nevnímá. Oliver jí dál tiskl ruku. Měl dojem, že mu stisk opětuje, ale nic neříkala. Čekali další minuty, Oliver neuměl odhadnout, jak dlouho. V duchu přemýšlel, kudy poběží a jak dlouho jim to bude trvat. Doufal, že Nancy bude schopná ho vést. Dešť stále sílil a od moře se zvedal vítr, který

hnal víc a více kapek směrem do přístřešku. Byli čím dál mokřejší. Opět zaslechli zvuky přibližujících se kroků.

Chlap, který předtím vedl hosta, se ploužil zpátky. Cestou cosi drmolil, ale nebylo mu pořádně rozumět. Vítr šuměl a hvízdal mezi prkny.

Oliver napjatě čekal na zvuky, které už znal. Konečně! Kov o kov, skřípnutí dveří. Zabouchnutí. Kov o kov. Čas vypadnout.

Oliver zatřásl Nancy a zašeptal: „Jdeme na to. Zvednem to, potichu, pak vymajznem. Poběžíme u stěn. Žádný zastavování, žádný ohlížení..., ale opatrně. Jestli si zlomíme nohu...” nedokončil.

Na nic nečekal a pomalu se zvedl. Rameny začal nadzdvíhat poklop nad sebou. Oči si mezitím zvykly na temnotu, pozoroval, jak rozšiřující se škvírou dopadalo kalné světlo do prostoru, kde se ukrývali. Náhle si uvědomil, že Nancy mu nepomáhá. Podíval se vedle sebe a střetl se s ní pohledem. Její doširoka otevřené oči byly černé, zornička vyplňovala skoro celé oko. Zírala na něj.

„Olivere..., já nemůžu jen tak zmizet. Tys to neviděl... Já je tam nemůžu nechat. A nemůžu ho nechat, aby si vzal někoho do té boudy..., prostě nemůžu.“

Oliverovi se začal zvedat žaludek. Přemýšlel, jestli si Nancy dělá legraci, ale nevypadala na to. Došlo mu, že cesta zpět bude daleko nebezpečnější než cesta sem. S její pomocí měl jakous takous šanci..., bez ní vůbec žádnou.

Znovu se skrčil a sklopil tak poklop. „Nancy..., tohle asi není dobrý nápad. Jak to chceš provést? Vůbec se tu nevyznám. Jestli nás ještě nezmerčili, všimnou si nás hned, jak tady začnem šmejdít. Chceš toho hajzla zabít? Fajn, já taky. Ale co pak?”

Nancy ve tmě tiše promluvila: „Já vím. Ale musíme to aspoň zkusit. Budem se držet plánu. Jdem tam. Jestli se zrovna baví,“ Nancy to slovo se vztekem vyplivla, „tak máme šanci ho sejmout. Nikoho jinýho jsem tam neviděla. Ten parchant na to bude mít klid, předpokládám, že si za to zaplatil. Nikdo nás rušit nebude..., i kdyby byl kravál. Na kravál musej bejt zvyklí, podle toho, jak to tam vypadá. Pak uvidíme.“

Oliver měl dojem, že se Nancy zbláznila. Měli ale jinou možnost? Znovu se zamyslel, cesta zpět bez Nancy se mu však vůbec nelíbila. Trochu hystericky se do tmy ušklíbl. „Tak fajn. Jdem na to. Říkáš, že odsud k... tý boudě nebo čemu... nejsou žádný hlídky? Víš to jistě?“

Nancy zavrtěla hlavou, ale pak jí došlo, že ji nemůže vidět. „Pochybuju. Kus odsud je zeď a dveře, zamčený. Stráže jsou jenom směrem ven. Tam vzadu není co hlídat... je tam jenom moře... a zboží. A to je pod zámkem. Není tam, kudy zdrhnout.“

„Tak jo.“

„Tak jo.“

Naposledy si stiskli ruce a začali se pomalu zvedat. Poklop nebyl těžký, Oliver ho podržel, Nancy vyklouzla ven a chytla jej sama, než vylezl. Pak ho pomalu spustili, aby nevydali žádný zvuk. Ztuhli, když uslyšeli ze tmy před nimi šramot, ale byla to jenom přístavní krysa. Růžový čumáček natáhla k nim, začeníchala a potom odběhla.

Oliver vydechl. Pohlédl na Nancy. Klečela na jednom kolenu, tvář obrácenou vzhůru, jako by větrila, svaly na pažích napjaté, prsty roztažené. V dešti, špíně a šeru luceren byla její tvář rozmazaná, ale vypadala současně krásně; rysy jí ztvrdly a dospěly. Oliver si pomyslel, že nebýt chybějících zubů, byla by z ní jednou krásná žena.

Nancy se podívala na Olivera a prchavý dojem zmizel, byla z ní zase jen malá ušmudlaná dívka. Kývla hlavou směrem, kam

odešel muž, kterého sledovali. Oliver kývl nazpět. Nancy vyrazila, šel pomalu příkrčený za ní, postupoval pomalu, krok za krokem. Snažil se nedělat hluk, ale déšť zesílil tak, že je neslyšel ani on sám. Přesto dával pozor, aby pod jeho vahou nezaskřípalo prkno.

Kousek za přístěnkem byla zeď, která oddělovala sklady a pozemky za Zubem od okolí. Byla cihlová, vysoká a nahoře byl položený ostnatý drát, který se v silném větru kýval a slabě cinkal.

V místě, kde zeď doléhala ke stěně Zubu, byly dveře. Oliverovi došlo, že musely být zamčené a že je Nancy musela otevřít a zase zavřít, když se vracela. Věděl, že je se zámky šikovná. Klekla si k nim a začala se šťourat v zámku. Po chvíli uslyšel cvaknutí a dveře se otevřely. Prošel jimi a Nancy zabouchla. Chtěla je zase zamknout, ale zavrtěl hlavou. Jestli budou utíkat stejnou cestou, nebudou mít čas na hraní se zámky. Přikývla a vrazila pod dveře kus dřeva. Oliver přikývl také a vyrazili.

Po nějaké době došli k místu, které už muselo být za Zubem. Vlastně stáli na křižovatce mezi boudami. Zepředu bylo i přes hustý déšť slyšet burácející příboj rozbíjející se o útesy. Nancy zabočila vpravo, jako by chtěla obejít Zub kolem dokola. Oliver se držel stále za ní. Každý krok doprovázelo mlasknutí bláta.

Místo vypadalo jako rozlehlý tovární dvůr. Vedle hald uhlí a složeného dřeva stály porůznu plechové sudy, z nichž se ve vlhkém vzduchu nesl odér mazutu a petroleje.

Po pár vteřinách chůze ukázala Nancy na dveře jednoho domku. Byla to v podstatě obyčejná kůlna, stejná jako všechny ostatní. Neměla okna. Mezi tmavě namořenými prkny matně prosvítalo žluté světlo zevnitř. Oliver nechápal, jak si mohla Nancy místo pamatovat. Pokrčil rameny a zdvihl obočí v němém dotazu. Zdálo se, že Nancy pochopila.

„Předtím to bylo otevřené..., nakoukla jsem dovnitř.“ Odvrátila oči. Dál se neptal.

Vycítil, že je to poslední chvíle pro útěk. Nechtělo se mu do té boudy, opravdu nechtělo. Vytáhl zabiják. Byl to v podstatě pendrek, obušek, tichý a vražedný: čtyři libry olověných pilin nasypaných do koženého trubkového pouzdra. Podíval se na něj a pak na Nancy. Znovu chtěl utéct. Ještě by to šlo, ne? Zaváhal a pak sevřel ústa. „Tak jdem?“

Nancy mu oplatila šklebem.

Pomalů se přiblížili ke dveřím. Vítr burácel v uších a hnal kapky hned na jednu, hned na druhou stranu. Oliver ukázal Nancy na místo vedle dveří a položil si prst na rty. Nancy kývla.

Vzal levačkou kliku a začal ji pomalu tisknout. V pravé ruce držel obušek. Zápádka šla hladce a nevydala žádný zvuk, byla dobře namazaná. Oliver se povzbudivě podíval na Nancy, která měla zaťaté čelisti a přimhouřené oči. Všiml si, že podél těla svírá svůj nůž. Otevřel pomalu dveře.

Čas zpomalil, tak jako v díře pod podlahou. Přelétl pohledem místnost zprava doleva. V rychlém sledu zaznamenal bedny s pivem; řeznický špalek se zaseknutým sekáčkem, hnědý zaschlou krví; řetězy visící ze stěny, v nichž viselo bez pohybu tělo a ocelový stůl s vyskládanými lesklými nástroji.

Mírně vlevo proti dveřím stál zády k nim muž, kterého sledovali. Měl spuštěné kalhoty pod kolena. V křesle před ním byla připoutaná dívka. Tekly jí slzy a potichu skučela.

Oliver se nezdržoval díváním. Postoupil vpřed a napřáhl se zabíjákem přes pravé rameno. Obuch zasvištěl vzduchem.

Možná odraz v očích dívky, snad něco jiného muže varovalo; začal se bleskurychle otáčet, a i když to nestihl úplně, obušek místo jeho zátylku zasáhl oblast mezi krkem a ramenem. O zem něco cinklo vysokým tónem.

Než stihl Oliver zareagovat, muž se celý otočil a levačkou chytil Olivera za ruku s obuškem. Byl rychlý a měl mnohem víc síly

než Oliver. Druhou ruku mu chlap bleskově vrazil pod krk a sevřel. Chtěl Oliverovi vykroutit obušek z ruky, přistoupil blíž, ale zapomněl, že má kalhoty u kotníků, a zavrával.

Oliverovi se podařilo vyprostit ruku s obuškem ze sevření a znovu ho udeřil do temene, neměl ale pořádný náprah a rána neměla sílu. Obušek sklouzl a jeho šev muži roztrhl obočí. Muž zavrčel a přitáhl si Olivera za krk blíž. Rukou si ho přidržel a náhle vyrazil čelem proti jeho nosu.

Oliver měl pocit, že mu v hlavě vybuchlo slunce. Matně vnímal praskání chrupavek v nose a cítil ochromující bolest v celém obličejí. Rána ho odrazila a pozadu se odpotácel, až narazil do vystavěných beden. Ty náraz nevydržely a začaly se sypat, padaly jako kostky domina a rozbíjely se. Oliver se posadil zadkem do roztržštěných láhví a cítil, jak mu střep projel stehnem. Zrak měl zastřené jako mázdrou a z nosu se mu hrnula krev.

Přes bolest, kterou cítil, se pokoušel vstát. Zahlédl, jak k muži běží Nancy, zuby vyceněné, v ruce zahnutý nůž. Rychle s ním máchla před mužovým břichem – zleva šikmo nahoru a hned vodorovně vlevo. Muž se nějak dokázal ubránit – Oliver věděl, že normálně by mu taková rána otevřela vnitřnosti a byl by vyřízený. Musel se nějak prohnout v bedrech. Přesto, že se na mužově břiše objevily dvě krvavé přímky, stále se pohyboval s ohromující rychlostí.

Nancy nečekala neúspěch a už nedokázala svůj pohyb zastavit. Muž si na ni počkal, přidržel si ji za šaty na rameni a udeřil ji levou rukou do břicha. Oliver zřetelně slyšel prasknutí žeber. Nancy se kolem jeho pěsti sbalila jako kus hadru; zůstala na ní v podstatě viset, potom upadla na zem. Při pádu zůstal muži v ruce kus jejího oblečení, které se s nepříjemným zvukem roztrhlo. Nancy se na zemi stočila do klubíčka a lapala po dechu, vzápětí začala prudce zvracet. Žluč s krví stříkaly na podlahu a pokrývaly ji i okolí žlutočerveným šlemem.

Muž odhodil zbytek hadrů na Nancy a natáhl si kalhoty. Zdálo se, že pravačku má od prvního úderu pořád trochu ochromenou. Nakopl stále zvracející Nancy surově do žeber. Další prasknutí.

Přistoupil k Oliverovi, který ležel mezi střepy. Okamžik si ho shora prohlížel, pak si klekl obkročmo na něj a začal ho mlátit do obličeje.

První to odnesl zrak. Oliver v podstatě okamžitě přestal vidět na pravé oko, kam mužova levačka zasadila tři údery rychle za sebou. Cítil, že mu praskají obličejové kosti. Pak se muž zaměřil na zuby a hned první ranou mu celou spodní řadu zalomil dovnitř. Zřejmě ho to unavilo, přidal pravou ruku a začal Olivera škrtit.

Oliver věděl, že je konec. V uších mu hučel příboj a nic jiného. Cítil, jak mu vylézají oči z důlků. Náhle i přes hučení v uších zaslechl, jak muž začal vztekle a bolestí řvát. Levým okem, na které ještě něco viděl, zjistil, že mu Nancy, která se stihla trochu vzpamatovat, zabodla nůž zezadu do šlachy ke kotníku. Muž k ní otočil hlavu, Nancy – pokrytá krví a zvratky – se triumfálně zasklebila a otočila nožem v ráně. Muž zaskučel a příboj v uších se trochu ztišil.

Oliver hmatl rukou po podlaze. Cítil, že se několikrát pořezal o střepy pивních láhví. Pak nahmatl něco, o čem si zprvu nebyl zcela jist, co by mohlo být, ale pak to rázem poznal: zbytek láhve, kterou držel za uražené hrdlo. Korunkový uzávěr ho v dlaních uklidňoval známým pocitem. Zvedl zbytek láhve k obličeji, aby si ho prohlédl. Měl štěstí: z uraženého hrdla trčel dlouhý ostrý střep zeleného skla.

Oliver na muže zachrčel. Z úst a nosu mu vyšly krvavé bubliny a spojily se v jednu větší. Bublina se pomalu zvětšovala a na lesklém povrchu se červeně odráželo světlo. Oliver se zazubil. Muž se otočil směrem k němu a napřáhl ruku k úderu. Bylo jasné, že jestli rána dopadne, bude to konec.

Nancy znovu zakroutila nožem. Mužův obličej zkřivila grimasa utrpení a trochu se vzepjal. Oliver se vztyčil v bedrech a vedl ruku obloukem, jako by držel nůž. Střep se zarazil do levého oka.

Muž zvedl obě ruce v groteskním tanečním rytmu, jako by se na ně chtěl podívat. Trásl se mu. Chvilí tak zůstal. Kolem hrdla uražené láhve vytékaly zbytky oční bulvy a krev. Oliver přitlačil na korunkový uzávěr a střep zajel skoro celý hladce do očního důlku. Místo oka byla najednou korunka uzávěru jako pirátská páska přes oko. Muž spustil ruce dlaněmi otočenými vzhůru v podivném gestu smíření, snad jako by chtěl naznačit, že už na ničem nezáleží. Převrátil se, částečně z Olivera sklouzl a zůstal ležet na boku.

Celé to mohlo trvat dvacet vteřin.

Oliver se znovu svezl na záda. Bylo mu příšerně. Zdevastovaný obličej ho bolel a měl dojem, že se mu někdo snažil vykroutit oči z důlků.

„Olivere?“

To byla Nancy. „Olivere, jestli tady teď usneš, tak jsme v prdeli. Slyšíš mě?“ Neobtěžoval se odpovédět. „Olivere, nesej mě a vstávej..., nebo tě kopnu. Já tady nehodlám zdechnout. Slyšíš?!“

Oliver mávl neurčitě rukou, aby dal najevo, že slyší. Chtěl něco říct, ale z pohmožděného hrdla se vydralo jenom chrčení.

„Co říkáš? Pořádně vyslovuj, vole.“ Nancy se chraplavě rozesmála. Bylo vidět, že je v šoku.

Oliver zachrčel znovu. Udělal oblouk pravačkou nad rozbitými láhvemi. Vypadalo to, jako by chtěl do svého prohlášení zahrnout celý svět.

„Co to má bejt, Ollie? Nevím.“ Nancy se zalykala smíchy.

Oliver si v duchu povzdychl. Copak to není jasné? Pozdvihl střep, co sebral z podlahy a druhou rukou na něj ukázal. Zachrčel. Znovu ukázal. Zachrčel.

„Ty chceš pivo? No jasně. Pivo. Jak jinak. Proč ne.“ Nancy začala být opravdu veselá.

Vzala jednu nerozbitou láhev a snažila se ji otevřít. Rukou to nešlo. Bez váhání urazila vršek láhve o ocelový stůl. Nalila si nápoj do úst. Bílá pěna jí tekla kolem krku na odhalená hubená prsa. „Promiň. Pro tebe tu taky je.“

Zopakovala stejný postup. Přisedla si k Oliverovi a přidržovala mu láhev u obličeje. Zubatý konec hrdla ho píchal do rtů, ale bylo mu to jedno. Pivo bylo skvělé. Nejlepší, co kdy pil. Chutnalo po mandarinkách, stékalo mu do hrdla jako balzám; bublalo a smývalo krev a špínu z celého jeho těla. Cítil, jak se uklidňuje. Podíval se na etiketu. Černá stylizovaná křídla stoupala k nebi.

Havran, pomyslel si. To se hodí.

Oliver zavřel oči. Bylo mu mizerně. Zkusil promluvit, ale vyšlo z něj zase jenom zachrčení.

Nancy se otočila k dívce v křesle. Ta měla oči upřené stále do jednoho bodu a jen tiše sténala. „Do hajzlu s tím vším,“ řekla Nancy. Shýbla se, vytrhla nůž z mrtvolý a zaskučela, když ji při tom pohybu zabořila žebra.

Přistoupila k dívce a přeřezala kožená pouta, která ji poutala ke křeslu. Pak jí pomohla vstát. „Olivere. Přestaň se tady válet a pojď mi pomoci.“

Kurva, pomyslel si Oliver. *Tak fajn*. Odmetl pravou rukou střepy. Pořád toho moc neviděl. Pomalu se vzepřel na rukou a zasténal, protože zapomněl na střep v noze. Znovu. Sedl si na zadek, zvedl nohu a přidržel si ji rukou. Druhou rukou uchopil střep a pokusil se ho vytáhnout. Nešlo to, ale zato to bolelo jako čert. Zdravým okem pohlédl na Nancy.

Zachrčel.

Nancy mezitím našla židli, přinutila dívku z křesla, aby si na ní sedla, a hodila jí přes ramena mužův kabát. Podívala se na Olivera. „Co je, Oliver?“

Přišla blíž a podívala se, na co jí ukazuje. „Aha. To vyndáme.“ Sáhla na stěp a pokusila se ho vyviklat ven. Oliver chtěl zařvat, ale vyšlo z toho zachrčení. „No, tak to takhle nepůjde,“ řekla. Oliver se na ni pokusil vyčítavě podívat, ale měl dojem, že mu to moc nejde.

Nancy se rozhlédla a pohled jí padl na ocelový stůl. Přišla k němu a vybrala jeden z nástrojů, který na něm ležel. „Tohle by mohlo pomoci. Co myslíš?“ ukázala mu lesklé kleště. Jenom zavřel oko a kývl.

Za moment byl stěp venku. Nejdřív vytryskla krev, ale krvácení rychle zpomalovalo. „Je to v pohodě, Ollie. Tepna v noze to není. Vypadá to, že tady ještě chvilku budeš.“

Znovu se pokusil vstát a tentokrát se mu to s pomocí Nancy podařilo. Podíval se na dívku, která seděla na židli.

Mohlo jí být tak deset let a byla krásné dítě. Dlouhé, velmi světlé vlasy jí padaly kolem hlavy. Měla modré, doširoka otevřené oči se zlatavými skvrnkami kolem duhovky, které upírala do jednoho bodu před sebou.

Oliver zase zachrčel. Krk ho pořád příšerně bolel, ale měl dojem, že v chrčení začíná rozpoznávat slova. Odplivl si a jazykem opatrně přejel zuby. To, co předtím vypadalo, že bude vylomené zcela, se dalo za cenu trochy bolesti vrátit zpátky. Jenom dva zuby vpravo dole poskakovaly po podlaze. Pomalu prstem ohmatával i další. Viklaly se, ale třeba vydrží. Podíval se na Nancy, která mu věnovala svůj kolozubý úsměv.

Bude z nás pěkněj pářeček, pomyslel si mlhavě. Pivo se mu v žaludku převalovalo sem a tam. Sáhl po další láhvi. Otevíráním se

nezdržoval. Uražené hrdlo opatrně odkopl do rohu. Nalil si obsah do hrdla.

„Nancy?“ Jeho hlas zněl jako nabírání uhlí rezavou lopatou.

„No vidíš, Olivere, ty už i mluvíš. Co uděláme s tím okem?“

Oliver vstal. Motala se mu hlava a málem upadl, ale nějak se mu podařilo udržet se na nohou. Pokusil se rozhlédnout po místnosti. Hledal zrcadlo, které chybělo. Nakonec se sklonil nad vyleštěný ocelový stůl.

Vypadal žalostně. Zlomený nos. Pravé oko bylo oteklé a zaplavené krví, která pomalu zasychala. Líce pod ním byla vpadlá dovnitř. Kůže se nedalo dotknout. Pod oběma očnicemi se nalévaly obří fialové podlitiny. Krev z obličejů kapala na obraz v oceli.

Plesk.

Plesk.

Pokusil se dvěma prsty otevřít pravé oční víčko. Nejdřív neviděl nic, potom mlhu, pak začalo oko slzet a pak se začaly vynořovat tvary. Problém byl, že oko neudržel otevřené.

„Nejdřív nos,“ zachrčel na Nancy. Narovnal se, otočil a opřel zády o ocelový stůl. Nancy k němu přistoupila.

„Můžu?“ Jenom kývl.

Uchopila mezi palec a ukazováček to, co zbylo z jeho nosu, zakroutila a zatáhla. Zavyl jako vlk. Vytryskla krev.

Další pivo.

„Budeš mi to muset sešít nebo nějak chytit. To oko. Budu ti tu k hovnu, když neuvidím.“

Nancy se také posilnila. Zkusili nabídnout i dívce, ale ta byla stále v šoku. Nancy se zkoumavě podívala na Oliverův obličej. „Vypadáš hrozně, Olivere.“

Nepovídej, pomyslel si. Neměl chuť to říkat nahlas.

Nancy se prohrábla věcmi na stole. Některé z nich vypadaly jako ze špitálů. Oliver nechtěl přemýšlet, co tu s nimi prováděli.

Mezi nimi našla cosi, co vypadalo jako sponka na papír, ale bylo to z lesklé oceli. Ukázala mu to.

„Jako vážně?“

„Jestli nechceš, abych ti přišla horní víčko, což stejně nemám čím, nenapadá mě, jak to jinak udělat.“

Do hajzlu, pomyslel si Oliver, nalil do sebe další pivo a přikývl.

Po několika minutách pachtění a krve se zdálo, že by mohl časem vidět normálně. Obě oči vypadaly v lesklé oceli stolní desky děsivě: žilky v bělmu všechny popraskaly a oči se podlily rudou krví. Ocelová spona mu trčela mezi chlupy obočí.

Snažil se přemýšlet, co dál. Jestli mají přežít, budou se muset nějak vyplížit ven. Nebylo také jasné, co s dívkou. Nechat ji tu nemohli. Nancy na tom byla o něco lépe, ale polámaná žebra ji bolela a běžet dokázala nanejvýš pár kroků. Zrak mu znovu padl na dívku.

Kývl na Nancy. „Prohlídni ten kabát.“

Nancy nechala kabát na dívce a prohledala jeho kapsy. V jedné našla svazek jakýchsi dokumentů, v druhé ruličku bankovek. Strčila si obojí do záhybů svých šatů. Teprve teď jí došlo, že jí ten odporný chlap utrl ramínko, takže tu je před Oliverem polonahá. Náhle jí to přišlo nepatřičné. Přistoupila ke stolu a podobnou sponkou, jakou měl nyní Oliver v obočí, si šaty vyspravila.

Oliver si zatím klekl opatrně k mrtvole a prošacoval kapsy kalhot. Našel malý vystřelovací nůž a váček s mincemi. Obojí si vzal. Pak si na něco vzpomněl.

„Kde je ta jeho hůl?“

Oba se rozhlédli. Stála opřená v rohu za dveřmi. Oliver k ní došel a vzal ji do ruky. Byla pěkně těžká, s mosaznou hlavicí ve tvaru býčí lebky s rohy. Rohy ale přiléhaly k lebce tak, že nevadily při držení. Šlo o krásný kus práce. Asi deset palců pod hlavicí

se nacházel mosazný knoflík, zapuštěný do těla hole. Oliver ho zmáčkl, ale nic se nestalo. Druhou rukou uchopil hůl pod knoflíkem a obě části hole rozpojil.

Jeho tušení bylo správné: v pravé ruce mu zůstala hlavice s dlouhou čepelí, od pohledu ostrou jako břitva. V druhé ruce držel zbytek hole. I ten byl pěkně těžký a Oliver si domyslel, že se také dá použít jako zbraň. Vrátil čepel do pouzdra; oba kusy do sebe se syknutím zajely a bezchybně se spojily s tichým cvaknutím. Předmět byl stejně cenný jako vražedný.

Tak fajn, pomyslel si Oliver. Chlap je tuhej. Prachy máme, máme holku, máme i tu jeho zasranou hůl. Jak dál?

Nancy se vrátila k dívce. Hladila ji po vlasech a něco jí šeptala. Dívka už neplakala a neúpěla, ale duchem stále nebyla na místě.

„Nancy..., musíme vymyslet, co teď,“ snažil se mluvit co nejméně.

„Zatím dobrý,“ řekla Nancy, „předpokládám, že si s ní chtěl hrát pěkně dlouho. Podle toho, jak to tady vypadá, to tak bylo většinou.“ Nancy kývla směrem k tělu visícímu v řetězech, ale nepodívala se na něj.

Oliver se na něj zadíval poprvé pečlivěji. V moment, kdy do boudy vstoupil, neměl čas si ho nějak prohlížet. Teď zalitoval, že to udělal. Zvedl se mu žaludek a vypité pivo se připojilo k všeobecnému svinstvu na podlaze.

Visící tělo patřilo také dívce, to bylo ale všechno, co se o něm dalo říct. Zdálo se, že se někdo pokusil využít snad každý nástroj na ocelovém stole. Oliver ještě chvíli dával žluč. Na tělo už se nepodíval. Pach krve a smrti hrozil, že ho udusí. Napadlo ho, zda byla dívka mrtvá, než byly nástroje použity.

Jak měl hlavu skloněnou, najednou poprvé spatřil předmět, který muži vypadl z ruky, když ho poprvé praštil. Byl to nůž se zakulacenou špičkou. Věděl, na co je: na stahování kůže, tupá

špička bránila jejímu porušení. Hlavou mu bleskla scéna s připoutanou dívkou. Okamžitě si zakázal dál přemýšlet nad tím, co přesně měl muž v úmyslu. V každém případě nebylo pochyb, že závěrečným stavem by bylo to ubohé cosi, co viselo z řetězů o kousek vedle.

Šlachy na krku se mu napjaly. V hlavě se mu vedle bolesti vynořil vztek.

Odkášlal si, vyplivl zelený chrchel na podlahu, sáhl po další láhvi a zaváhal. Nechtěl umřít kvůli tomu, že se někde zapotácí. Pak se v duchu rozesmál a koutky úst se mu bolestivě roztáhly: kvůli opilosti to s největší pravděpodobností nebude.

Urazil hrdlo láhve – tak jako předtím – a napil se. Nabídl Nancy, která přijala a zhluboka si přihla.

Pivo ho trochu uklidnilo. Pohlédl do světla petrolejové lampy visící ze stropu. Plamínek se zamíhotal a rozsvítil se jasněji, jako by se do něj opřel závan větru. Zamyslel se. Vztek pomáhal soustředění.

„Nancy...?“

„Jo?“

„Myslím, že vím, co dál.“

Nejdřív svlékli muže z jeho šatů. Byly výrazně lepší než ty, které měl kdokoliv z nich na sobě, ale dívce ani Nancy by nepadly, takže si je oblékl Oliver. Krev na nich už zasychala, ale to se oškrábe.

Postupně se svlékali a zase oblékali. Oliverovy hadry si oblékla Nancy. Dívku oblékla do jejích vlastních šatů, které našla v koutě: byla to v podstatě jen noční košile, dole umolousaná od bláta. Přidala jí svoji sukni. Dívka se nechala obléknout, ale stále nic neříkala. Oliver si pomyslel, že už alespoň občas její oči zaostří na něco v okolí. Nancy si hbitě upravila pomocí sponek a provázku Oliverovy kalhoty alespoň tak, aby jí nepadaly. Jeho blůza a halenka jí nepadla, ale držela.

Oliver začal být nervózní. Sice si myslel, že mají ještě čas, ale nechtěl riskovat, že se vrátí slizoun, aby se přesvědčil, že jeho zázkazníkovi nic nechybí.

„Kde jsou ty ostatní holky, Nancy?“

Otočila se směrem ke dveřím, aby se zorientovala, a ukázala vlevo. „Je to hned vedle,“ řekla, „je to nějaká bývalá stodola, nebo něco. Má to velký vrata a pořádný zámek.“

Oliver přikývl.

„Uděláme to takhle,“ řekl a vyložil jí svůj plán. Jak ho říkal, začínaly jí zase svítit oči.

Vyzkoušeli, jestli dívka poslouchá. Byla tichá a na slovní pokyny moc nereagovala, ale když ji Nancy vzala za ruku a zatáhla, vstala. Prošli se s ní po boudě; když chtěli, aby si sedla nebo klekla na zem, zatlačila jí Nancy jemně na záda. Nebylo to nic moc, ale muselo to stačit.

Oliver zvažoval, že si vezme mužův kabát, ale pak to zavrhl. Šlo o pořádný kus bobří kožešiny, shora sice naprosto nepromokavý, ale příliš velký a těžký. Oblékl si alespoň vlněný svetr, který si chlap sundal, takže byl relativně čistý.

Zapálil druhou lampu, kterou v boudě našel a vyplížil se ven. Počasí se trochu uklidnilo – sice pořád přšelo, ale vítr už nehnal kapky tak silně. Pomáhal si nově pořízenou holí a odkulhal k vedlejšímu stavení. Nancy měla pravdu. Zámek i řetěz byly masivní a klíč neměli. Odložil na zem petrolejku, kterou si vzal.

V duchu se usmál.

Stiskl tlačítko na holi a vytáhl čepel. Na nic nečekal a vložil její hrot do zámku. Zapáchl, ale nic. Zkusil větší sílu, ale rychle se unavil. Znovu. Znovu. Začal si zoufat. Ve vzteku se na čepel pověsil vší silou – zámek vzdoroval, ale pak se s kovovým zvukem rozlomil a praskl.

Oliver vytáhl oka řetězu ze zámku a pomalu otevřel dveře. Vzal si lampu a vešel dovnitř.

V zadní části stavení, co nejdál od dveří, se tísnilo asi dvacet děvчат. Měly na sobě jenom zbytky oblečení, staré košile, některé sukně. Všechny se třáslы zimou a choulily se jedna u druhé. Podle prsou poznal, že jsou různě staré. Některé měly ve tváři děs, jiné se schovávaly za ostatní. Zvedl petrolejku. Přišel k nim trochu blíž, ale couvaly před ním.

Raději se zastavil. Náhle nevěděl, jak začít.

„Ahoj. Já jsem Oliver. Jsem tu s kamarádkou Nancy... a právě jsme zachránili jednu holku od vás. Asi před půl hodinou si jí odsud vytáh takovej ten slizoun. Chceme vás odsud dostat..., ale potřebujem, abyste poslouchaly a dělaly, co vám řeknem. Je tu někdo, komu tu mezi sebou věříte?“ Krk ho bolel čím dál víc. Teď šlo o všechno – jestli se na něj vrhnou nebo se rozutečou, všechno je v háji.

Ze skupiny vystoupila jedna dívka, která stála vpředu, o něco starší než ostatní. Byla také vyšší, a když vystoupila z řady, zdálo se, že se jí dívky nechtějí pustit.

Přistoupila k Oliverovi blíž. „Ty seš taky jenom kluk!“ řekla s překvapením, když si prohlédla jeho zničený obličej.

Oliver se zašklebil. „Teď zrovna si připadám starej dost. Ten parchant nám dal zabrat.“

„A Maggie?“

„To je ta holka? Je v pořádku... Teda zdá se, hm, nezraněná. Nemluví a je v šoku. Přišli jsme dřív, než na ní začal... pracovat.“

Dívka si oddychla.

„A co teď?“

„Potřebujem, abyste nám věřily. Jestli se tady ty holky rozutíkají, spustí poplach a všechny nás pochytají. Nechám ti tu lampu a za moment přijdu s Nancy a tou... Maggie.“ Odmlčel se. „Do

té boudy nechodte, je tam... tělo.“ Otočil se k odchodu, ale ještě se vrátil.

„Zkus je přesvědčit, že vám neublížíme. A budem potřebovat pomoc.“ Chtěl ještě něco říct, ale krk strašně bolel, něco hloupého na závěr, jako že to bude dobré... Tušil však, že nebude. Některé to nezvládnou. Vyšel ven do neustávajícího deště.

Šel rychle zpět do boudy.

Nancy už byla připravená. „Tak co, otevřels to?“

Kývl. „Je tam jedna starší. Snad to zvládnou, nevím. Tak jdem.“

Nancy objala dívku – Maggie – kolem ramen a vedla ji ven. Oliver otevřel dveře a nechal je projít. Pak za nimi zavřel a připojil se k nim.

Dívky ve stodole zatím seděly kolem lampy a potichu hovořily. Ta, se kterou Oliver mluvil, jim něco vykládala. Když vstoupili, všechny poplašeně vzhledly, ale uklidnily se, když viděly, že se jich starší dívka nebojí.

Nancy doprovodila Maggie k nim a několik děvčat si ji převzalo. Posadily ji mezi sebe a objímaly ji, hladily po rukou a po vlasech. Zdálo se, že se trochu uvolnila.

Nancy si vzala nejstarší z nich stranou. Pak přišly obě za Oliverem, který postával u dveří a vyhlížel ven. „Tady Sally si myslí, že to půjde. Asi šest z nich by mohlo zvládnout ty nejmenší.“

„Fajn. Tak začnem.“

Sally si vzala šest dívek stranou a vysvětlila jim, co je třeba udělat. Všechny vypadaly odhodlaně. Věděly, co by je čekalo, kdyby tu zůstaly; křik z vedlejší boudy se určitě nedal přeslechnout.

Oliver si šeptal s Nancy. „Budeš to řídit. Mě se přece jenom bojí. Musí se to udělat pořádně. Ze všech stran Zubu..., ale pak zase zpátky sem. Tohle je jediný místo, o kterém víme jistě, že tu nikdo není. Jestli někoho potkáte...“ Nemělo smysl dokončovat větu. Nancy věděla, co se musí stát.

„Tak jo. Běžte na to. Já jdu zas tam... Dej mi pusu. Pro štěstí.“ Nancy se zašklebila, ale pak mu líbla pusu na tvář. Zakřenil se na ni. Pivo začínalo působit.

„Pizizubko.“

„Blbečku.“

Děvčata začala vycházet ve skupinkách ven. Oliver pozoroval, jak mizí v dešti.

Když odešla i Nancy, vzal si hůl a začal kulhat cestou, kterou sem s Nancy přišli.

Noha bolela jako čert. Snažil se dávat pozor, kam došlapuje, ale bylo to těžké. Nebylo skoro vidět a přes déšť ani slyšet. Po cestě zpozoroval jednu skupinku děvčat – nejstarší hlídala a viděla ho dřív. Zahlédl, jak ztuhla, ale uklidnila se, když ho poznala. Kývl na ni, na víc se nezmohl, a ploužil se dál, až došel ke dveřím ve zdi.

Nohou zpod nich vyrazil kus dřeva a opatrně otevřel. Zdálo se, že na druhé straně je klid, tak jimi prošel a zase je za sebou zavřel.

Ocitl se poblíž prken, zpod kterých před asi tisícem let spolu s Nancy vylezli. Začal se rozhlížet po tom, co potřeboval. Všude se povalovaly kusy dřev a rezavého železa. Za okamžik našel, co hledal. Vtom se ozval známý zvuk, dobře slyšitelný i přes dopadání deště. Závora!

Nejdřív chtěl zalézt zase do původního úkrytu, ale okamžitě mu došlo, že ho ve svém stavu nezvedne, navíc byl moc daleko.

Dveře se zabouchly.

Závora se dala do pohybu.

Kulhavě se rozběhl k nejbližšímu výklenku, ale noha mu na bahně podjela a rozmázl se jak široký, tak dlouhý. Hůl ale pořád držel. Hlavu měl otočenou směrem ke vchodu do Zubu, odkud se právě v dešti nezřetelně vynořila postava. Po pár krocích ho

Oliver podle rytmu chůze poznal. Byl to ten slizák, co doprovázel jejich cíl až do té strašné boudy. Nejspíš se šel podívat, jestli jeho klientovi při zábavě něco nechybí. Třeba pivo. *Co s tím pivem pořád mám?* blesklo mu hlavou.

S chlapem se muselo něco udělat. Nebylo prostě možné, aby dívky s jejich úkolem nepotkal. I kdyby ale na nějakou náhodou nenarazil, až dorazí do boudy, bude celý plán v trapu. Náhle mu došlo, že nechal dveře odemčené; stejně by je neuměl zamknout.

Muž šel po prknech, protože mu tam nepršelo na hlavu. Oliver ležel v bahně asi jen deset stop od něj, ale doufal, že ho ve tmě nebude vidět. Zabořil tvář do bláta, aby si ji začernil. Pravou rukou sevřel hlavici hole, pak pomalu zvedl hlavu a s přimhouřenýma očima, aby mu ve tmě nsvítila bělma, pozoroval, jak se muž blíží.

Ten šel svojí obvyklou, křivou chůzí, podle níž ho Oliver poznal. Byl to tlustý, malý človíček s patkou mastných mokrých vlasů, které se mu deštěm lepily na jednu stranu hlavy. Podivně cupital, jako by šel po špičkách, a opět si něco mumlal. Koukal se, kam našlapuje a na ležícího Olivera se ani nepodíval. Když ho míjel, začal se hrabat v kapsách.

Oliver vstal. Déšť přehlušil jeho přerývaný dech, když se v předklonu rychle rozešel za tlouštíkem. Bláto po dopadu jeho bot trochu mlaskalo, ale zdálo se, že by to mohlo vyjít. Chlapík mezitím strčil klíč do zámku a snažil se jej otočit, což nešlo. Vzal za kliku a dveře se začaly otevírat. Oliver slyšel, jak si cosi znepokojeně mumlá, a když byl za ním, napřáhl hůl a udeřil.

Na poslední chvíli tlouštíka něco varovalo a začal se otáčet. Oliver se na okamžik bál, aby to nedopadlo stejně jako s teď už mrtvým mužem, ale tentokrát měl díky své výšce a rychlosti výhodu. Tenhle chlápek navíc neměl zdaleka takovou páru jako ten parchant v boudě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hladina v plamenech***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.